Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
EVGENIJA TANCHEVA,
predstavljeni 11. aprila 2018 [1]

Zadeva C-600/16 P

National Iranian Tanker Company
proti

Svetu Evropske unije

„Pritožba – Skupna zunanja in varnostna politika – Omejevalni ukrepi, sprejeti proti Islamski republiki Iran zaradi preprečevanja širjenja jedrskega orožja – Zamrznitev sredstev – Tožba za razglasitev ničnosti – Sklep o ponovnem vpisu na seznam, potem ko so sodišča EU na podlagi vsebinske presoje razglasila ničnost prvotnega vpisa na seznam – Člen 266 PDEU – Splošna načela prava EU – Temeljne pravice – Pravica do učinkovitega pravnega sredstva – Člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Člena 6(1) in 13 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin“

I. Uvod

1. Sodišče je v obravnavani zadevi ponovno zaprošeno, naj odloči, ali so s pravom EU združljivi omejevalni ukrepi, ki jih je Svet sprejel, da bi Islamsko republiko Iran (v nadaljevanju: Iran) prepričal k izpolnjevanju njenih mednarodnih obveznosti, kar zadeva njene dejavnosti širjenja jedrskega orožja, vendar se v tem primeru postavlja novo vprašanje. Zadevni omejevalni ukrepi se nanašajo na sklep Sveta, da subjekt ponovno vpiše na seznam in tako zamrzne njegova sredstva. Sklep je bil sprejet kmalu po tem, ko je Splošno sodišče prvotni sklep o vpisu na seznam razglasilo za nezakonit, tako da je moral Svet v skladu s členom 266 PDEU „sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev“ sodbe Splošnega sodišča. Novo vprašanje je torej: ali je, kadar se Svet odzove tako, da subjekt ponovno vpiše na seznam na podlagi istega merila za vpis, pri čemer se dejansko stanje ni bistveno spremenilo, s tem poleg drugih načel prava EU kršena pravica subjekta do učinkovitega pravnega sredstva, kar zadeva prvotni sklep o vpisu na seznam, kot je zagotovljena s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina)?

2. To je ključno vprašanje, ki se postavlja v obravnavani pritožbi, ki jo je družba National Iranian Tanker Company (v nadaljevanju: NITC) vložila zoper sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 14. septembra 2016, National Iranian Tanker Company/Svet (T-207/15, EU:T:2016:471, v nadaljevanju: sodba NITC II), s katero je Splošno sodišče zavrnilo tožbo družbe NITC za razglasitev ničnosti nekaterih aktov, na podlagi katerih je bila družba NITC ponovno uvrščena na seznam EU v zvezi z osebami in subjekti, katerih sredstva in gospodarski viri se zamrznejo v okviru omejevalnih ukrepov, ki so bili proti Iranu sprejeti zaradi preprečevanja širjenja jedrskega orožja (v nadaljevanju: omejevalni ukrepi proti Iranu).

1 Jezik izvirnika: angleščina.

3. Družba NITC s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točkah od 45 do 64 in 68 sodbe NITC II ugotovilo, da se s sklepom Sveta o ponovnem vpisu ne kršijo načela *res judicata*, pravne varnosti, legitimnih pričakovanj in pravnomočnosti ter pravica do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine.

4. Osrednja trditev v navedbah družbe NITC je, da dokler ima Svet neomejeno pristojnost, da preoblikuje pravno opredelitev enakih dejanskih trditev za izpolnjevanje merila za vpis, v okoliščinah, v katerih je Splošno sodišče v dokončni in zavezujoči sodbi odločilo, da te dejanske trditve ne upravičujejo prvega sklepa o vpisu na seznam, pri čemer se okoliščine od tega prvega sklepa o vpisu na seznam niso spremenile, je pravici stranke do dejanskega in učinkovitega pravnega sredstva v zvezi s to prvo sodbo odvzeto bistvo. Družba NITC trdi, da je tako, ker se mora ta stranka vrniti na sodišče za ponovni spor o v bistvu enakih dejanskih in pravnih vprašanjih, kar je v nasprotju z vladavino prava v pravnem redu Unije.

5. Svet izpodbija trditve družbe NITC, pri čemer se sklicuje zlasti na zadeve Kadi[2], OMPI[3] in Interporc[4] ter diskrecijsko pravico, ki jo ima na podlagi člena 266 PDEU, kar zadeva dovoljene ukrepe, ki jih lahko sprejme, potem ko sodišča EU v skladu s členom 264 PDEU razglasijo ničnost.

6. V skladu z zahtevo Sodišča bodo ti sklepni predlogi zato osredotočeni na prvi pritožbeni razlog.

7. Opozoriti je treba, da je ta pritožba prva v vrsti primerov, ki so trenutno v postopku pred Sodiščem, v katerih tožeča stranka trdi, da je vsaj v okviru omejevalnih ukrepov potrebna ponovna razlaga strukture pravnih sredstev v EU, ob upoštevanju pravice do učinkovitega pravnega sredstva in drugih načel prava EU.[5] Sodišče ima v obravnavani zadevi torej priložnost, da razvije svojo sodno prakso, če je to potrebno za zagotovitev učinkovitega sodnega varstva zasebnih strank v Evropski uniji.

II. Dejansko stanje

8. Družba NITC je iranska družba, ki je specializirana za prevoz tovora surove nafte in zemeljskega plina. Upravlja eno od največjih flot tankerjev za prevoz nafte na svetu. Tankerji za prevoz nafte so ladje, zasnovane za prevoz nafte v razsutem stanju.

9. Po več resolucijah o določitvi ukrepov, da bi Iran prepričali k izpolnjevanju mednarodnih obveznosti v zvezi s širjenjem jedrskega orožja, je Varnostni svet Združenih narodov (v nadaljevanju: Varnostni svet ZN) 9. junija 2010 sprejel Resolucijo 1929 (2010) (v nadaljevanju: Resolucija 1929), s katero je določil strožje ukrepe proti Iranu ter v kateri „ugotavlja morebitno povezavo med prihodki, ki jih v Iranu ustvarja energetski sektor, in financiranjem dejavnosti Irana, ki so nevarne z vidika širjenja jedrskega orožja“.[6] Evropski svet je 17. junija 2010 Svet pozval, naj sprejme ukrepe za izvajanje Resolucije 1929 in spremljevalne ukrepe, ki so se med drugim nanašali na ključne sektorje v naftni in plinski panogi.[7]

2 Sodbi z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461), in z dne 18. julija 2013, Komisija/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518).

3 Sodba z dne 23. oktobra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet, (T-256/07, EU:T:2008:461).

4 Sodba z dne 6. marca 2003, Interporc Im- und Export/Komisija, (C-41/00 P, EU:C:2003:125).

5 Glej zadevi Bank Tejarat/Svet (C-248/17 P, nerešena), in Islamic Republic of Iran Shipping Lines in drugi/Svet (C-225/17 P, nerešena).

6 Varnostni svet Združenih narodov, Resolucija 1929 (2010), ki jo je Varnostni svet sprejel na 6335. seji dne 9. junija 2010, uvodna izjava 17.

7 Sklepi Evropskega sveta, EUCO 13/10, z dne 17. junija 2010, Priloga II „Izjava o Iranu“, točka 4.

10. Svet je 26. julija 2010 sprejel Sklep 2010/413/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (v nadaljevanju: Sklep 2010/413).[8] V Prilogi II k temu sklepu so naštete osebe in subjekti – razen tistih, ki so določeni na ravni Združenih narodov – katerih sredstva in gospodarski viri se zamrznejo.[9]

11. Svet je 23. januarja 2012 sprejel Sklep 2012/35/SZVP o spremembah Sklepa 2010/413 (v nadaljevanju: Sklep 2012/35),[10] da bi zaradi resne in vse večje zaskrbljenosti glede iranskega jedrskega programa okrepil omejevalne ukrepe proti Iranu.[11] V uvodni izjavi 13 tega sklepa je navedeno, da bi bilo treba uvesti ukrepe zamrznitve sredstev „za dodatne osebe in subjekte, ki iransko vlado podpirajo pri izvajanju dejavnosti, nevarnih z vidika širjenja jedrskega orožja, ali pri razvoju izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja, *zlasti za osebe in subjekte, ki iranski vladi zagotavljajo finančno, logistično ali materialno pomoč*“.[12]

12. S Sklepom 2012/35 je bila v členu 20(1) Sklepa 2010/413, ki določa zamrznitev sredstev oseb in subjektov, dodana ta točka:

„(c) druge osebe in subjekti, ki niso navedeni v Prilogi I in podpirajo iransko vlado, ter z njimi povezani osebe in subjekti s seznama v Prilogi II“.[13]

13. Svet je 23. marca 2012 sprejel Uredbo (EU) št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (v nadaljevanju: Uredba št. 267/2012).[14] Za izvajanje člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 (kakor je bil spremenjen s Sklepom 2012/35[15]) je v členu 23(2) Uredbe št. 267/2012 določena zamrznitev sredstev in gospodarskih virov oseb, subjektov ali organov, navedenih v Prilogi IX k tej uredbi, ki so opredeljeni kot:

„(d) druge osebe, subjekti ali organi, *ki zagotavljajo podporo, kot je materialna, logistična ali finančna podpora, iranski vladi*, ter osebe in subjekti, povezani z njimi“.[16]

A. Prvi vpis na seznam

14. Svet je 15. oktobra 2012 sprejel Sklep 2012/635/SZVP o spremembi Sklepa 2010/413 (v nadaljevanju: Sklep 2012/635).[17] Svet je menil, da je nujno sprejeti dodatne omejevalne ukrepe proti Iranu, ker Iran ni resno pristopil k pogajanjem, da bi se odzval na mednarodno zaskrbljenost nad njegovim jedrskim programom.[18] V uvodni izjavi 16 tega sklepa je navedeno, da je treba na seznam oseb in subjektov iz Priloge II k Sklepu 2010/413, za katere veljajo omejevalni ukrepi, uvrstiti „zlasti iranske subjekte v državni lasti, ki so vključeni v naftni in plinski sektor“, „saj zagotavljajo pomemben vir prihodka iranske vlade“.

8 UL 2010, L 195, str. 39. V uvodni izjavi 22 tega sklepa je napoteno na Resolucijo 1929 ter morebitno povezavo med prihodki, ki jih v Iranu ustvarja energetski sektor, in financiranjem dejavnosti Irana, ki so nevarne z vidika širjenja jedrskega orožja.

9 Glej Sklep 2010/413, členi 23(2), 24(2) in 25(1).

10 UL 2012, L 19, str. 22. V uvodni izjavi 8 tega sklepa je ponovljena morebitna povezava med prihodki, ki jih v Iranu ustvarja energetski sektor, in financiranjem dejavnosti Irana v zvezi s širjenjem jedrskega orožja, kot je poudarjeno v Resoluciji 1929.

11 Glej Sklep 2012/35, uvodni izjavi 5 in 6.

12 Moj poudarek.

13 Sklep 2012/35, člen 1(7)(a)(ii). Moj poudarek. Člen 24(2) Sklepa 2010/413 je bil nadomeščen s členom 1(8) tega sklepa, tako da določa, da kadar Svet odloči, da se za osebo ali subjekt uporabljajo ukrepi, ki so med drugim določeni v členu 20(1)(c), mora ustrezno spremeniti Prilogo II.

14 UL 2012, L 88, str. 1, in popravka v UL 2014, L 93, str. 85, in v UL 2012, L 332, str. 31.

15 Glej Uredbo št. 267/2012, uvodna izjava 11.

16 Moj poudarek. Člen 46(2) Uredbe št. 267/2012 določa, da če Svet odloči, da bodo za osebo, subjekt ali organ veljali ukrepi iz, med drugim, člena 23(2) te uredbe, mora ustrezno spremeniti Prilogo IX.

17 UL 2012, L 282, str. 58.

18 Sklep 2012/635, uvodna izjava 5.

15. V ta namen je bil člen 20(1)(c) Sklepa 2010/413 nadomeščen s členom 1(8)(a) Sklepa 2012/635, tako da določa, da za „druge osebe ali subjekt[e], ki niso zajeti v Prilogo I, ki podpirajo iransko vlado, ter subjekt[e], ki jim pripadajo ali jih nadzirajo ali osebe in subjekt[e], ki so z njimi povezani, kot so navedeni v Prilogi II“ veljajo omejevalni ukrepi. S členom 2 Sklepa 2012/635 je bila družba NITC vpisana v Prilogo II k Sklepu 2010/413, ki vsebuje seznam oseb in subjektov, ki med drugimi podpirajo iransko vlado. [19]

16. Svet je 15. oktobra 2012 sprejel tudi Uredbo (EU) št. 945/2012 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (v nadaljevanju: Izvedbena uredba št. 945/2012). [20] Ob upoštevanju položaja v Iranu in v skladu s Sklepom 2012/635 je Svet menil, da bi morali omejevalni ukrepi iz Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 veljati za dodatne osebe in subjekte. [21] S členom 1 te izvedbene uredbe je bila družba NITC vpisana v Prilogo IX k Uredbi št. 267/2012, ki vsebuje seznam oseb in subjektov, ki med drugimi podpirajo iransko vlado. [22]

17. Družba NITC je bila v Sklepu 2012/635 in Izvedbeni uredbi št. 945/2012 navedena na podlagi merila za vpis iz člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 (v nadaljevanju: prvi vpis na seznam) iz teh razlogov:

„Pod dejanskim nadzorom iranske vlade, ki ji zagotavlja finančno pomoč prek svojih delničarjev, ki so povezani z vlado“.

18. Svet je 16. oktobra 2012 družbo NITC uradno obvestil o prvem vpisu na seznam. Sledilo je dopisovanje med družbo NITC in Svetom. [23]

19. Svet je 21. decembra 2012 sprejel Uredbo št. 1263/2012 o spremembi Uredbe št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (Uredba št. 1263/2012). [24] Uredba št. 1263/2012 je med drugim nadomestila člen 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 tako: „druge osebe, subjekti ali organi, *ki zagotavljajo podporo, kot je materialna, logistična ali finančna podpora, iranski vladi*, subjekti v njihovi lasti ali pod njihovim nadzorom ter osebe in subjekti, povezani z njimi. [25] To ni vplivalo na upoštevno merilo, ki se uporabi za družbo NITC.

20. Družba NITC je 27. decembra 2012 pri Splošnem sodišču vložila tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa 2012/635 in Izvedbene uredbe št. 945/2012 v delu, v katerem sta se ta akta nanašala na družbo NITC.

B. Sodba Splošnega sodišča NITC I

21. Splošno sodišče je v sodbi z dne 3. julija 2014, National Iranian Tanker Company/Svet (T-565/12, EU:T:2014:608, v nadaljevanju: sodba NITC I), ugodilo prvemu tožbenemu razlogu družbe NITC, ki se je nanašal na očitno napako pri presoji, ki jo je Svet storil, ker je štel, da je izpolnjeno merilo za vpis družbe NITC na seznam. [26]

22. Ker je sodba NITC I v središču te zadeve, menim, da je koristno natančneje preučiti razlogovanje Splošnega sodišča.

19 Sklep 2012/635, Priloga, del B. Subjekti, točka 31.

20 UL 2012, L 282, str. 16.

21 Izvedbena uredba št. 945/2012, uvodna izjava 2.

22 Izvedbena uredba št. 945/2012, Priloga, del B. Subjekti, točka 31.

23 Glej sodbo z dne 3. julija 2014, National Iranian Tanker Company/Svet (T-565/12, EU:T:2014:608, točke od 16 do 18).

24 UL 2012, L 356, str. 34.

25 Uredba št. 1263/2012, člen 1(11)(a). Moj poudarek.

26 Sodba NITC I, točka 66. Splošno sodišče je zavrnilo drugi tožbeni razlog družbe NITC o domnevni kršitvi obveznosti obrazložitve: prav tam, točke od 35 do 47. Ker je sprejelo prvi tožbeni razlog, ni preučilo preostalih tožbenih razlogov: prav tam, točka 67.

23. Najprej je Splošno sodišče zavrnilo trditev, ki jo je Svet podal na obravnavi, da že samo dejstvo, da je družba NITC z izvajanjem dejavnosti prevoza surove nafte, proizvedene v Iranu, vključena v iranski naftni in plinski sektor, zadošča za dokaz, da družba NITC zagotavlja finančno pomoč iranski vladi, saj prevoz nafte nima nobene zveze z zatrjevano povezanostjo delničarjev družbe NITC in vlade. [27]

24. Splošno sodišče je zavrnilo tudi trditev, ki jo je Svet navedel na obravnavi, da je družba NITC po privatizaciji ostala pod nadzorom družbe National Iranian Oil Company (v nadaljevanju: NIOC), ki je v celoti v lasti iranske države in je zaradi finančne podpore iranski vladi prav tako predmet omejevalnih ukrepov. Splošno sodišče je to ugotovilo, ker se razlogi za vpis družbe NITC na seznam niso nanašali na zagotavljanje posredne finančne pomoči, ki je posledica povezanosti družb NITC in NIOC. [28]

25. Poleg tega je Splošno sodišče navedlo: „[s]icer pa je treba v zvezi z omenjenimi trditvami Sveta, s katerimi je ta želel dokazati, da je tožeča stranka zaradi izvajanja dejavnosti pomorskega prevoza zemeljskega plina in nafte iranski vladi zagotavljala posredno finančno pomoč, vsekakor ugotoviti, da veljavna ureditev določa merilo za zagotavljanje finančne pomoči iranski vladi, in ne merila za zagotavljanje posredne finančne pomoči. *Le zaradi okoliščine, da je tožeča stranka zaradi izvajanja dejavnosti prevoza vključena v iranski naftni in plinski sektor, ki predstavlja enega najpomembnejših virov dohodka iranske vlade, pa se* – v nasprotju z navedbami Sveta – *ne more šteti, kot da izpolnjuje pravno merilo za zagotavljanje finančne pomoči tej vladi.*“ [29]

26. Dalje, kar zadeva kapitalsko strukturo družbe NITC, je Splošno sodišče ugotovilo, da niti v predlogih za vpis na seznam, ki so jih podale tri države članice, niti v drugih dokumentih iz spisa Sveta niso poimensko navedeni delničarji družbe NITC in v njih ni „najmanjšega indica“ za podkrepitev navedenih razlogov. [30] V zvezi s tem je Splošno sodišče razsodilo, da se Svet ne more sklicevati na nekatere trditve o dejstvih – vključno s trditvijo, da so delničarji družbe NITC trije državni pokojninski skladi, pri čemer je 33 % kapitala družbe NITC v lasti sklada State Pension Fund, 33 % v lasti sklada Social Security Retirement Fund in 33 % v lasti sklada NIOC Pension and Savings Fund – saj te trditve niso vsebovane v dokumentih iz spisa Sveta in niso bile pravočasno posredovane družbi NITC. [31]

27. Splošno sodišče je posledično ugotovilo, da okoliščine, ki jih je bilo mogoče upoštevati, ne vsebujejo nobenega indica, ki bi podprl navedene razloge, zato je treba razglasiti ničnost prvega vpisa na seznam. [32]

28. Kar zadeva časovni učinek razglasitve ničnosti, je Splošno sodišče zavrnilo trditev družbe NITC, da bi morala imeti takojšnji učinek, saj bi to družbi NITC omogočilo, da bi prenesla svoje celotno premoženje ali njegov del iz območja EU, Svet pa ne bi mogel – če bi bilo treba – v skladu s členom 266 PDEU pravočasno odpraviti s sodbo ugotovljenih nepravilnosti, kar bi resno in nepopravljivo ogrozilo učinkovitost ukrepa zamrznitve sredstev, ki bi ga lahko Svet v prihodnosti sprejel zoper družbo NITC. [33]

27 Sodba NITC I, točka 58.

28 Sodba NITC I, točka 59.

29 Sodba NITC I, točka 60. Moj poudarek.

30 Sodba NITC I, točka 61.

31 Sodba NITC I, točka 62 (s sklicevanjem na točki 51 in 52).

32 Sodba NITC I, točke od 64 do 67.

33 Sodba NITC I, točka 77.

29. Splošno sodišče je glede uporabe člena 266 PDEU navedlo: „razglasitev ničnosti vpisa imena tožeče stranke na seznama s to sodbo izhaja iz dejstva, da razlogi za ta vpis niso bili podprti z zadostnimi dokazi. Čeprav je Svet tisti, ki odloča o ukrepih za izvršitev te sodbe, možnost novega vpisa imena tožeče stranke sama po sebi ni izključena. V postopku ponovnega odločanja namreč lahko Svet – na podlagi pravno zadostno dokazanih razlogov – vnovič vpiše ime tožeče stranke na seznam.“ [34]

30. Splošno sodišče je na podlagi tega razsodilo, da bi morali zadevni omejevalni ukrepi zoper družbo NITC učinkovati vse do datuma poteka roka za pritožbo iz člena 56, prvi odstavek, Statuta oziroma, če je bila pritožba vložena v tem roku, do njene zavrnitve. [35]

31. Svet se ni pritožil zoper sodbo NITC I. Zato je razglasitev ničnosti prvega vpisa na seznam začela učinkovati 20. septembra 2014. [36]

C. Drugi vpis na seznam

32. Približno en mesec pozneje je Svet družbo NITC z dopisom z dne 23. oktobra 2014 uradno obvestil, da jo namerava ponovno vpisati na seznam v skladu z merilom za vpis iz člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012, ki se nanaša na osebe in subjekte, ki podpirajo iransko vlado. To je bilo isto merilo za vpis, kot je bilo uporabljeno za sklep o vpisu na seznam, ki ga je Splošno sodišče v sodbi NITC I razglasilo za ničen.

33. Sledilo je dopisovanje med družbo NITC in Svetom. [37] Natančneje, Svet je 27. oktobra 2014 družbi NITC poslal šest elektronskih sporočil z dokazili, ki so bila navedena v dopisu Sveta z dne 23. oktobra 2014. Ta dokazila so vsebovala informacije o delniških pokojninskih skladih družbe NITC in dejavnostih družbe NITC v zvezi s prevozom nafte, pri čemer večinoma niso bila opremljena z uradnim datumom, [38] Svet pa je eno od njih predložil Splošnemu sodišču v okviru sodbe NITC I. [39]

34. Svet je družbi NITC z dopisom z dne 5. februarja 2015 poslal nezaupen odlomek predloga za ponovni vpis na seznam (v nadaljevanju: predlog za ponovni vpis na seznam). [40] V zvezi s finančno podporo iranski vladi prek delničarjev družbe NITC, ki so v lasti ali pod nadzorom vlade, je bilo v predlogu za ponovni vpis na seznam navedeno, da je družba NITC v skladu z uradnim dokumentom

34 Sodba NITC I, točka 77 (sklicevanja izpuščena).

35 Sodba NITC I, točka 78.

36 V skladu z informacijami, ki so bile predložene Sodišču, so bile stranke o sodbi NITC I uradno obveščene 9. julija 2014. Ob upoštevanju roka iz člena 56, prvi odstavek, Statuta (dva meseca in deset dni za oddaljenost) so bili učinki prvega vpisa na seznam v zvezi z družbo NITC ohranjeni do 19. septembra 2014.

37 Sodba NITC II, točke od 23 do 29.

38 Dokazila, ki so bila priložena vlogam družbe NITC v tej pritožbi, so vsebovala: (1) članek brez navedbe avtorja z naslovom „Divestment of State Companies in Iran“ (brez datuma, datum RELEX 20. december 2013); (2) članek z naslovom „New Labor Minister ends Saeed Mortazavi's appointment on the Social Security Organization's Board of Trustees“, Iran Daily Brief (z datumom 19. avgust 2013, datum RELEX 16. oktober 2014); (3) spletno mesto sklada Social Security Organisation o članih upravnega odbora (datum dostopa 13. oktober 2014, datum RELEX 16. oktober 2014); (4) članek brez navedbe avtorja z naslovom „Social Security Law of the Islamic Republic of Iran“ (brez datuma, datum RELEX 16. oktober 2014); (5) poročilo družbe Dun & Bradstreet o skladu Social Security Organisation (brez datuma, datum RELEX 16. oktober 2014); (6) poročilo družbe Dun & Bradstreet Report o skladu Civil Servants Pension Fund (brez datuma, datum RELEX 16. oktober 2014); (7) neuradni prevod odlomka iz intervjuja s predsednikom družbe NITC (brez datuma, datum RELEX 16. oktober 2014); (8) dopis, ki ga je družba NITC 19. januarja 2012 poslala visoki predstavnici EU baronici Ashton, „Statement of NITC in relation to this Lloyd's List article dated 18 January 2012 – ‚NITC to be targeted by sanctions'“ (datum 19. januar 2012, datum RELEX 16. oktober 2014), in (9) spletno mesto družbe NIOC, na katerem so dejavnosti družbe NITC uvrščene med dejavnosti ene od hčerinskih družb družbe NIOC (datum dostopa 12. februar 2014, datum RELEX 16. oktober 2014). RELEX označuje Delovno skupino svetovalcev za zunanje odnose v Svetu

39 Splošno sodišče je dopis iz točke 8, točke 38 navedlo pri preučitvi tožbenega razloga družbe NITC v zvezi z domnevno kršitvijo obveznosti obrazložitve: glej sodbo NITC I, točki 10 in 34.

40 Izvleček iz COREU CFSP/0084/14, Doc 16211/14 LIMITE, 27. november 2014, ki je bil priložen vlogam družbe NITC v tej pritožbi (predlog za ponovni vpis na seznam).

družbe NITC z dne 21. avgusta 2006 v lasti treh pokojninskih skladov – State Retirement Fund (33 %), Social Security Organisation (33 %) in Oil Industry Employees Retirement and Savings Fund (34 %) – kar je bilo natančneje pojasnjeno s povezavami na informacije iz odprtih virov in več dokazili, ki so navedena zgoraj.[41]

35. V zvezi z logistično podporo, ki jo družba NITC zagotavlja iranski vladi s prevozom iranskih naftnih proizvodov, je bilo v predlogu za ponovni vpis na seznam navedeno, da je družba NITC – v skladu z dopisom družbe NITC visoki predstavnici EU za zunanje zadeve in varnostno politiko – vodilna družba za pomorski prevoz s tankerji na svetu, pri čemer so njene dejavnosti omejene na prevoz surove nafte.[42] Prevozne dejavnosti družbe NITC so bile dodatno potrjene s sklicevanjem na spletno mesto družbe NIOC in povezavo na članek Institute for the Study of War (Inštitut za študij vojne) iz leta 2012, ki jo je Svet Splošnemu sodišču v sodbi NITC I predložil kot dokaz, da naj bi družba NITC zagotavljala prevoz skoraj polovice surove nafte, proizvedene v Iranu v letu 2011.[43] V predlogu za ponovni vpis na seznam je bilo navedeno, da ker je nafta pomemben vir prihodka iranske vlade, sta prevoz družbe NITC na izvozne trge ter njena distribucija v pristanišča in na otoke ključna logistična skrb te vlade in sestavni del trgovanja z nafto.[44] Prav tako je bilo v skladu s tem predlogom za ponovni vpis na seznam v novicah navedeno, da je iranska vlada glede izvoza nafte odvisna od družbe NITC, pri čemer so bile podane povezave na pet takih novic (tri z datumom pred prvotnim vpisom družbe NITC na seznam) in na novico o prevoznih dejavnostih družbe NITC po sodbi NITC I.[45]

36. Družba NITC v vlogah trdi, da so vse bistvene informacije, na katere se je Svet skliceval ob ponovnem vpisu na seznam, javno dostopne in so bile javno dostopne tudi v preteklosti ali pa jih je družba NITC navedla v dopisih, izmenjanih med to družbo in EU.

37. Svet je 12. februarja 2015 sprejel Sklep (SZVP) 2015/236 o spremembi Sklepa 2010/413 (v nadaljevanju: Sklep 2015/236)[46] in Uredbo (EU) 2015/230 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (v nadaljevanju: Izvedbena uredba 2015/230).[47] S tema aktoma (v nadaljevanju skupaj: izpodbijana akta) je Svet družbo NITC ponovno vpisal v Prilogo II k Sklepu 2010/413[48] in Prilogo IX k Uredbi št. 267/2012[49] v skladu z merilom za vpis iz člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012, ki se nanaša na osebe in subjekte, ki podpirajo iransko vlado. Kot je že bilo navedeno, je to isto merilo za vpis, kot je bilo uporabljeno za prvi vpis na seznam.

38. Družba NITC je bila s Sklepom 2015/236 in Izvedbeno uredbo 2015/230 (drugi vpis na seznam) ponovno vpisana iz teh razlogov:

„National Iranian Tanker Company zagotavlja finančno podporo iranski vladi preko svojih delničarjev, Iranian State Retirement Fund, Iranian Social Security Organization in Oil Industry Employees Retirement and Savings Fund, ki so subjekti pod nadzorom države. Hkrati je NITC eden največjih upravljavcev tankerjev za prevoz surove nafte na svetu in eden od najpomembnejših prevoznikov iranske surove nafte. Zato NITC zagotavlja logistično podporo iranski vladi s prevozom iranske nafte.“

41 Predlog za ponovni vpis na seznam, točke od 1 do 6.

42 Predlog za ponovni vpis na seznam, točka 7.

43 Predlog za ponovni vpis na seznam, točka 8. Glej sodbo NITC I, točka 50.

44 Predlog za ponovni vpis na seznam, točka 9.

45 Predlog za ponovni vpis na seznam, točka 11 (navedene povezave na novice z datumi (po vrstnem redu navedb) 21. junij 2012, 17. april 2012, 11. december 2013, 15. november 2012, 16. april 2012 (točka 43 in spremljajoče besedilo zgoraj) in 11. julij 2014).

46 UL 2015, L 39, str. 18.

47 UL 2015, L 39, str. 3.

48 Sklep 2015/236, Priloga, del B. Subjekti, točka 140.

49 Izvedbena uredba 2015/230, Priloga, del B. Subjekti, točka 140.

39. Ponovni vpis družbe NITC na seznam je torej temeljil na dveh razlogih. Prvi razlog se je nanašal na to, da družba NITC prek svojih delničarjev zagotavlja finančno podporo iranski vladi. Ta isti razlog je bil uporabljen za prvi vpis na seznam, pri čemer je bilo nekoliko spremenjeno besedilo in dodana so bila imena treh delničarskih pokojninskih skladov družbe NITC. Drugi razlog se je nanašal na to, da družba NITC prek svoje gospodarske dejavnosti, ki zajema prevoz iranske nafte, zagotavlja logistično podporo iranski vladi. Splošno sodišče je v sodbi NITC I v bistvu razsodilo, da zgolj dejstvo, da družba NITC prevaža iransko nafto, ne pomeni zagotavljanja finančne podpore iranski vladi, vendar ni bilo zaprošeno za obravnavo zagotavljanja logistične podpore. [50]

40. Svet je 16. februarja 2015 družbo NITC uradno obvestil o drugem vpisu na seznam. [51]

41. Opozoriti je treba, da je Svet 16. januarja 2016 začasno odložil [52] ponovni vpis družbe NITC v Sklep 2015/236 in črtal njen ponovni vpis v Izvedbeni uredbi 2015/230 [53]. [54] Do tega je prišlo v širšem okviru skupnega celovitega načrta ukrepanja (SCNU) [55] med skupino E3/EU+3 [56] in Iranom, ki se nanaša na dolgoročno rešitev iranskega jedrskega vprašanja ter vključuje celovito odpravo sankcij Varnostnega sveta ZN in EU ter nacionalnih sankcij v zvezi z iranskim jedrskim programom. [57]

III. Postopek pred Splošnim sodiščem in sodba NITC II

42. Družba NITC je 24. aprila 2015 vložila tožbo pri Splošnem sodišču, s katero je predlagala razglasitev ničnosti izpodbijanih aktov.

43. Prav tako 24. aprila 2015 je družba NITC vložila predlog za izdajo začasne odredbe za odlog izvršitve izpodbijanih aktov v zvezi z njo.

A. Sklep predsednika Splošnega sodišča v zadevi NITC II

44. Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 16. julija 2015 v zadevi National Iranian Tanker Company/Svet (T-207/15 R, EU:T:2015:535) zavrnil predlog družbe NITC za izdajo začasne odredbe, saj je ugotovil, da niso izpolnjeni pogoji v zvezi z izidom tehtanja interesov in nujnostjo. [58] Vendar je predsednik menil, da je izpolnjen pogoj *fumus boni juris*, saj so trditve strank kazale na obstoj pravnega nesoglasja glede obsega pravice do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine ter člena 13 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: EKČP), ki, kot ugotavlja, določata pravico do učinkovitega sodnega varstva „v praksi in pravu“. [59]

45. Ker se stranke v trditvah v tej zadevi sklicujejo na sklep v zadevi NITC II, bom natančneje preučil razlogovanje predsednika o tem vprašanju.

50 Glej točko 25 zgoraj.

51 Sodba NITC II, točka 32.

52 Sklep Sveta (SZVP) 2015/1863 z dne 18. oktobra 2015 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2015, L 274, str. 174), člen 1(16).

53 Izvedbena uredba Sveta (EU) 2015/1862 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (UL 2015, L 274, str. 161), člen 1.

54 Sklep Sveta (SZVP) 2016/37 z dne 16. januarja 2016 o določitvi datuma začetka uporabe Sklepa št. 2015/1863 (UL 2016, L 11 I, str. 1); informacija o določitvi začetka uporabe Uredbe Sveta (EU) 2015/1861 o spremembi Uredbe št. 267/2012 in Izvedbene uredbe št. 2015/1862 (UL 2016, CI 15, str. 1).

55 Na voljo na: http://www.consilium.europa.eu/en/policies/sanctions/iran/jcpoa-restrictive-measures/.

56 Kitajska, Francija, Nemčija, Ruska federacija, Združene države in Združeno kraljestvo z visoko predstavnico EU.

57 Glej Informativni dopis o sankcijah EU, ki se odpravijo v okviru Skupnega celovitega načrta ukrepanja (SCNU), Bruselj, 16. januar 2016, nazadnje posodobljen 3. avgusta 2017, SN 10176/1/17 REV 1, na voljo v opombi 55 zgoraj.

58 Sklep predsednika Splošnega sodišča z dne 16. julija 2015, National Iranian Tanker Company/Svet (T-207/15 R, EU:T:2015:535, v nadaljevanju: sklep NITC II, točke 59, 80 in 81).

59 Sklep NITC II, točka 43 (s sklicevanjem na ESČP, 13. november 2007, Ramadhi in drugi proti Albaniji, CE:ECHR:2007:1113JUD003822202R, točki 48 in 50).

46. Predsednik Splošnega sodišča je zlasti ugotovil, da če se lahko Svet sklicuje na sodno prakso v zvezi s členom 266 PDEU, da bi ugotovitve nezakonitosti, ki so bile razlog za razglasitev ničnosti omejevalnega ukrepa, popravil s sprejetjem novega ukrepa z enakim dejanskim učinkom, kot ga je imel prejšnji ukrep, in to v dejanskih okoliščinah, ki se v bistvu niso spremenile, bi lahko Svet z načrtnim vlaganjem pritožb ohranil v veljavi neprekinjeno serijo omejevalnih ukrepov, in to celo ne da bi se dejanske okoliščine, na katerih temeljijo ti ukrepi in razglasitve ničnosti, v bistvu spremenile. [60]

47. Po mnenju predsednika Splošnega sodišča se je v tem položaju postavilo vprašanje, ali pravica do učinkovitega pravnega sredstva zahteva uvedbo prekluzije, zaradi česar bi moral Svet pri prvem vpisu na seznam navesti vse razloge in dokaze, kar bi mu, če bi Splošno sodišče zavrnilo te razloge in dokaze, onemogočalo, da bi jih znova uporabil za utemeljitev ponovnega vpisa iste stranke. Poudaril je, da obravnavana zadeva kaže na potrebo po uvedbi take prekluzije, saj se zdi, da se gospodarska dejavnost družbe NITC, ki zajema prevoz iranske nafte, in lastniška struktura družbe NITC med prvim vpisom na seznam leta 2012 in ponovnim vpisom leta 2015 nista spremenili. Ugotovil je tudi, da so z izjemo poznejšega dokumenta, ki ni vseboval ničesar novega, dokazi za utemeljitev ponovnega vpisa na seznam, na katere se je Svet skliceval v stališčih, starejši od prvega vpisa družbe NITC na seznam. [61]

48. Predsednik Splošnega sodišča je še navedel, da se družba NITC ne more sklicevati na pravnomočnost sodbe NITC I v strogem pomenu besede, saj se sklep o ponovnem vpisu na seznam zaradi datuma njegovega sprejetja nanaša na drugo obdobje gospodarske dejavnosti družbe NITC kot prvi vpis. Vendar je ugotovil, da je dejavnost (prevoz iranske nafte) v bistvu ostala nespremenjena in da je razlika v zvezi z obdobjema rezultat ponovnega vpisa družbe NITC na seznam, ki ga je Svet opravil na podlagi dejanskih okoliščin, ki se prav tako v bistvu niso spremenile. Zato bi bilo mogoče sklepati, da je bila pravnomočnost izključena le zaradi tega, ker je Svet umetno podaljšal omejevalne ukrepe, naložene v zvezi z družbo NITC, s tem, da zdaj navaja elemente, na katere bi se lahko skliceval ob prvem vpisu na seznam. Navedel je, da bi tak pristop, tudi če ni nezdružljiv s pravnomočnostjo, lahko prispeval h kršitvi pravice družbe NITC do učinkovitega pravnega sredstva. [62]

49. Po mnenju predsednika Splošnega sodišča iz tega na eni strani sledi, da bi bilo morda treba sodno prakso v zvezi členom 266 PDEU ob upoštevanju pravice do učinkovitega pravnega sredstva razlagati restriktivno. Na drugi strani bi bilo mogoče ugovarjati, da obseg pravice do učinkovitega pravnega sredstva ne sme biti neupravičeno omejen le na tožbo za razglasitev ničnosti, vzporedno s katero se vloži predlog za izdajo začasne odredbe, ker bi stranka lahko vložila odškodninsko tožbo. O zadevi bi moralo v postopku v glavni stvari odločiti Splošno sodišče. [63]

B. Sodba Splošnega sodišča NITC II

50. Splošno sodišče je s sodbo NITC II v celoti zavrnilo tožbo družbe NITC za razglasitev ničnosti.

51. Družba NITC se je sklicevala na pet tožbenih razlogov, od katerih je tu najbolj upošteven prvi razlog, ki se nanaša na kršitev načel *res judicata*, pravne varnosti in legitimnih pričakovanj ter pravice do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine. [64] Splošno sodišče je zavrnilo ta tožbeni razlog iz naslednjih razlogov.

60 Sklep NITC II, točki 43 in 44.
61 Sklep NITC II, točki 45 in 46.
62 Sklep NITC II, točka 47.
63 Sklep NITC II, točki 48 in 49.
64 Sodba NITC II, točka 39.

52. Na prvem mestu, kar zadeva načelo *res judicata*, je Splošno sodišče menilo, da se eden od razlogov in dokazi, na katere se je Svet skliceval za utemeljitev izpodbijanih aktov, razlikujejo od tistih, ki so bili Splošnemu sodišču predloženi v sodbi NITC I, in da ponovni vpis družbe NITC na seznam tako ni v nasprotju s tem načelom.[65]

53. Kar zadeva finančno podporo, je Splošno sodišče ugotovilo, da se je Svet skliceval na nove dokumente, ki v spis niso bili vključeni ob prvem vpisu na seznam in o katerih Splošno sodišče ni odločilo v sodbi NITC I[66]. Menilo je, da čeprav se je Svet skliceval na dokaze, ki so se večinoma nanašali na datum pred prvim vpisom na seznam, mu tega ni mogoče očitati, saj Svet včasih težko pridobi dokaze za utemeljitev razlogov proti stranki, ker je med drugim odvisen od skrbnosti držav članic, da predložijo take dokaze.[67] Zato je mogoče, da lahko Svet pridobi potrebne dokaze za utemeljitev razlogov za vpis na seznam po datumu, ko je bilo o tem vpisu odločeno; čeprav te okoliščine ne odpravljajo nepravilnosti iz sklepa o prvem vpisu na seznam, lahko zadoščajo za zakonitost poznejšega sklepa o ponovnem vpisu na seznam, ki je bil sprejet na podlagi enakih razlogov, kot so tisti, ki so bili navedeni ob prvem vpisu na seznam, če dokazi, ki jih je pridobil Svet, pravno zadostno utemeljujejo te razloge.[68]

54. Dalje, kar zadeva logistično podporo, je Splošno sodišče ugotovilo, da čeprav je Svet dejanske okoliščine v podporo temu razlogu, zlasti dejavnosti družbe NITC v zvezi s prevozom iranske nafte, na obravnavi v prejšnji zadevi navedel v podporo razlogu v zvezi s finančno podporo, Splošno sodišče nikakor ni preučilo, ali lahko vključenost družbe NITC v iranski energetski sektor pomeni logistično podporo iranski vladi.[69] Splošno sodišče je zavrnilo tudi trditev družbe NITC, da bi se moral Svet na logistično podporo sklicevati pri prvem vpisu na seznam, saj je en razlog dovolj, da se upraviči vključitev stranke na zadevne sezname; Svet lahko tako izbere razlog, ki ga šteje za najbolj upoštevnega, morebitna napaka pri izbiri tega razloga pa mu ne preprečuje, da bi se pozneje skliceval na razlog, na katerega bi se lahko skliceval ob prvem vpisu na seznam.[70]

55. Na drugem mestu, kar zadeva pravno varnost in legitimna pričakovanja, je Splošno sodišče ugotovilo, da čeprav se Svet ni pritožil na sodbo NITC I in družbe NITC ni ponovno vpisal na seznam v roku za pritožbo, to ni moglo povzročiti, da bi imela družba NITC kakršna koli legitimna pričakovanja, da ne bo ponovno vpisana na seznam, Svetu pa je ni bilo treba vpisati na seznam v tem roku.[71]

56. Nazadnje, kar zadeva pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine, je Splošno sodišče menilo, da se s ponovnim vpisom družbe NITC na seznam nikakor ne dvomi o učinkovitosti tožbe v zadevi, v kateri je bila izdana sodba NITC I.[72] To je veljalo iz treh razlogov.

57. Prvič, prvi vpis na seznam je bil retroaktivno izbrisan iz pravnega reda Unije, tako da se je za družbo NITC štelo, da v obdobju pred sodbo NITC I nikoli ni bila vključena na zadevni seznam.[73]

65 Sodba NITC II, točke 45, 46, 50 in 55.
66 Sodba NITC II, točka 51.
67 Sodba NITC II, točka 52.
68 Sodba NITC II, točka 52.
69 Sodba NITC II, točka 53.
70 Sodba NITC II, točka 54.
71 Sodba NITC II, točke od 56 do 60.
72 Sodba NITC II, točka 62.
73 Sodba NITC II, točka 63.

58. Drugič, nobeno od načel, na katere se je sklicevala družba NITC (*res judicata*, legitimna pričakovanja in pravna varnost), ni preprečevalo njenega ponovnega vpisa na seznam, in če so dokazi zoper družbo NITC zadoščali za njen ponovni vpis na seznam, razglasitev ničnosti prvega vpisa na seznam ni bil element, na podlagi katerega bi bilo mogoče dvomiti o zakonitosti ponovnega vpisa na seznam.[74]

59. Tretjič, razglasitev ničnosti prvega vpisa na seznam s sodbo NITC I bi lahko bila podlaga za odškodninsko tožbo.[75] Splošno sodišče je poudarilo, da ko se Svet odloči za ponovni vpis stranke na seznam po sodbi o razglasitvi ničnosti prvega vpisa, mora biti pri ponovni preučitvi „posebej pazljiv“, da zagotovi, da sklep o ponovnem vpisu na seznam ne bi vseboval enakih nepravilnosti, kot so bile ugotovljene v sodbi o razglasitvi ničnosti, in prepreči, da ta stranka ne bi bila že drugič neupravičeno predmet omejevalnih ukrepov.[76] Splošno sodišče je zato sklepalo, da če se ugotovi, da ponovni vpis družbe NITC na seznam vsebuje enake nepravilnosti, kot so bile ugotovljene v sodbi NITC I, bi bilo dejstvo, da Svet ni izpolnil svoje „obveznosti glede pazljivosti“, mogoče upoštevati pri oceni nezakonitosti njegovega ravnanja v poznejši odškodninski tožbi, ugotovitev Splošnega sodišča iz sodbe NITC I, da je bil prvi vpis na seznam nezakonit, pa bi tako lahko olajšala dodelitev odškodnine družbi NITC zaradi poznejših in neupravičenih ponovnih vpisov.[77]

IV. Postopek pred Sodiščem

60. Družba NITC s pritožbo, ki jo je vložila 24. novembra 2016, Sodišču predlaga, naj razveljavi sodbo NITC II in razglasi ničnost izpodbijanih aktov v delu, ki se nanašajo na družbo NITC, oziroma, podredno, naj ugotovi, da se člen 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člen 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012, kakor sta bila spremenjena, ne uporabljata v delu, v katerem se nanašata na družbo NITC, ker sta nezakonita. Družba NITC Sodišču predlaga tudi, naj Svetu naloži plačilo stroškov pritožbe in postopka pred Splošnim sodiščem.

61. Svet Sodišču predlaga, naj zavrne pritožbo ali, podredno, če bi Sodišče razveljavilo sodbo NITC II in samo izdalo dokončno sodbo, zavrne predlog za razglasitev ničnosti in ugotovitev, da se izpodbijana akta ne uporabljata. Svet Sodišču predlaga tudi, naj družbi NITC naloži plačilo stroškov pritožbe.

62. Družba NITC in Svet sta se udeležila obravnave na Sodišču, ki je potekala 24. januarja 2018.

V. Prvi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načel res judicata, pravne varnosti, legitimnih pričakovanj in pravnomočnosti ter pravice do učinkovitega pravnega sredstva na podlagi člena 47 Listine

A. Trditve strank

63. Družba NITC s prvim pritožbenim razlogom Sodišču predlaga, naj razvije svojo sodno prakso tako, da se omejijo pristojnosti Sveta v zvezi z vpisom, da se za ponovno uvedbo omejevalnih ukrepov proti stranki ne bi mogel sklicevati na enaka merila za vpis in dejanske trditve, ki so jih sodišča EU na podlagi vsebinske presoje zavrnila v predhodni sodbi. Družba NITC trdi, da je to potrebno za zagotovitev pravice stranke do učinkovitega pravnega sredstva na podlagi člena 47 Listine. Svet naj bi sicer lahko zadržal ali „skladiščil“ pravne in dejanske elemente ter tako začel nepošten spor, v katerem

74 Sodba NITC II, točka 64.
75 Sodba NITC II, točka 65.
76 Sodba NITC II, točka 66.
77 Sodba NITC II, točka 67.

stranka ne bi imela pravice do učinkovitega pravnega sredstva, kar zadeva sodbo o razglasitvi ničnosti prvega vpisa na seznam. Sedanja zakonodaja in praksa naj bi privedli do neskončnega veriženja sporov, ki se nikoli ne konča, zaradi katerega se mora stranka nenehno vračati na sodišče. Zaradi omejene razpoložljivosti odškodnin in dejstva, da so sodišča EU zavrnila predlog za izdajo začasne odredbe v zvezi z omejevalnimi ukrepi, družba NITC trdi, da je še pomembneje, da Sodišče v tem postopku uveljavi pravico do učinkovitega pravnega sredstva.

64. Prvič, družba NITC poudarja posebne okoliščine te zadeve, v kateri: (1) je družba NITC uspela v postopku, ki se je končal z dokončno in zavezujočo sodbo Splošnega sodišča, s katero je bil prvi vpis na seznam na podlagi vsebinske presoje razglašen za ničen; (2) se dejanske trditve zoper družbo NITC od tega postopka niso bistveno spremenile; in (3) so bili dodatni dokazi za ponovni vpis družbe NITC na seznam, ki niso bili predloženi za prvi vpis, vedno na voljo Svetu, če bi pokazal dolžno skrbnost.

65. V zvezi s tem družba NITC poudarja, da so dejanske trditve za njen ponovni vpis na seznam enake kot dejanske trditve, na katere se je Svet neuspešno skliceval za utemeljitev prvega vpisa na seznam, zlasti da družba NITC zagotavlja podporo iranski vladi, ker, prvič, naj bi bili njeni delničarji (nekateri iranski pokojninski skladi) pod nadzorom te vlade in, drugič, je glavni prevoznik iranske nafte, ki je pomemben vir prihodka te vlade. Svet naj bi enake dejanske trditve zgolj „preimenoval“ iz finančne podpore v logistično. Ker zadevno merilo za vpis vsebuje neizčrpen seznam vrst podpore, ki jo je mogoče zagotoviti iranski vladi, družba NITC trdi, da bi jo lahko Svet še naprej ponovno uvrščal na seznam na podlagi enakih dejanskih trditev in vsakič z različno oznako, ne glede na to, kako pogosto uspe pred Splošnim sodiščem.

66. Poleg tega družba NITC trdi, da so bile vse bistvene informacije, na katere se je Svet skliceval za njen ponovni vpis na seznam, javno dostopni dokumenti s spleta ali dokumenti, ki jih je družba NITC zagotovila v dopisih, izmenjanih med to družbo in EU. Družba NITC trdi še, da če so bili dokumenti Svetu na voljo pred prvim vpisom na seznam, so Svet in države članice dolžni lojalno sodelovati, zato mora Svet zagotoviti, da države članice zberejo vse razpoložljive dokaze, da bi lahko Svet ob prvem vpisu na seznam predstavil celoten primer.

67. Drugič, družba NITC trdi, da bi bilo treba sprejeti predlog iz sklepa predsednika Splošnega sodišča v zadevi NITC II in sodno prakso v zvezi s členom 266 PDEU razlagati restriktivno. To naj bi pomenilo določitev roka, zahtevo, da Svet pri prvem vpisu na seznam vključi vse razloge in dokaze, ter prepoved, da jih uporabi za ponovni vpis iste stranke na seznam, kar je po mnenju družbe NITC pravilen pristop. Družba NITC graja Splošno sodišče, ker v sodbi NITC II ni obravnavalo teh vprašanj in ker je ozko razlagalo pravico do učinkovitega pravnega sredstva. Kar zadeva člen 266 PDEU, družba NITC nasprotuje tudi trditvi Sveta, da je zaradi boljšega poznavanja zadeve in ob upoštevanju sodbe NITC I preučil zagotavljanje logistične podpore s strani družbe NITC na podlagi njene gospodarske dejavnosti, ki zajema prevoz nafte, pri čemer navaja, da je Svet trditve na podlagi take dejavnosti v zvezi z zagotavljanjem finančne podpore pred Splošnim sodiščem neuspešno predstavil že v sodbi NITC I.

68. Tretjič, družba NITC meni, da čeprav se načelo *res judicata* v tej zadevi ne uporablja v strogem pomenu, so pravica do učinkovitega pravnega sredstva in druga načela temeljili na zahtevi, da Svet glede na neobstoj nujnih zahtev v javnem interesu naenkrat „predloži celoten primer“. [78] Poudarja, da ta ovira tako ne bi bila absolutna in da tudi če bi neupravičeno koristila strankam v nekaterih primerih, se to ne bi razlikovalo od pristopa iz sodne prakse Sodišča za druge postopkovne ovire, kot so roki, ter da so posledice za zasebne stranke v primerih omejevalnih ukrepov vsekakor posebej resne, če take omejitve ne obstajajo.

78 Družba NITC v vlogah ugotavlja, da to izhaja iz upoštevne sodne prakse v Združenem kraljestvu v okviru pravdnih postopkov, pri čemer kot primera navaja Henderson proti Henderson (1843) 3 Hare 100; in Johnson proti Gore Wood [2002] 2 AC 1.

69. Četrtič, družba NITC meni, da je presenetljivo, da Svet ne poskuša pojasniti ali utemeljiti svojega ravnanja v zvezi z njenim ponovnim vpisom na seznam, ter trdi, da je sklicevanje Sveta na zadeve Kadi, OMPI in Interporc neupravičeno.

70. Petič, družba NITC opozarja na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP) v zvezi s členoma 6(1) in 13 EKČP ter poudarja, da mora biti pravica do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine učinkovita tako v praksi kot v pravu.

71. Svet zavrača trditev družbe NITC, da mu načela *res judicata*, pravne varnosti, legitimnih pričakovanj in pravnomočnosti ter pravica do učinkovitega pravnega sredstva preprečujejo, da bi v tem primeru sprejel sklep o ponovnem vpisu na seznam.

72. Prvič, Svet na podlagi zadev Kadi, OMPI in Interporc trdi, da ne obstaja zahteva, da se mora Svet ob prvem vpisu na seznam sklicevati na vse mogoče razloge in dokaze ali da mora biti obrazložitev novega sklepa o vpisu na seznam omejena na poznejša dejstva ali okoliščine ali na dokaze, ki so postali dostopni šele po prvotnem vpisu na seznam.

73. Drugič, Svet se sklicuje na člen 266 PDEU, v skladu s katerim mora zadevna institucija sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe sodišč EU. Svet v zvezi s tem poudarja, da mora Svet, in ne Sodišče, pregledati vsa morebiti upoštevna dejstva ter odločiti, ali bi bilo treba zadevno stranko ponovno vpisati na seznam. Svet poudarja še, da se obseg pregleda v skladu s členom 266 PDEU razlikuje od tistega iz anglosaških pravnih sistemov ter da poskus družbe NITC, da omeji sodno prakso v zvezi s členom 266 PDEU v okviru omejevalnih ukrepov, ni mogoč.

74. Tretjič, Svet izpodbija trditev družbe NITC, da je enaka dejstva zgolj preimenoval iz finančne podpore v logistično, in trdi, da je logistična podpora povsem ločen razlog. Svet trdi, da se uči iz sodne prakse v zvezi z omejevalnimi ukrepi in da bi razlog v zvezi z logistično podporo, gledano za nazaj, lahko obravnaval ob prvem vpisu na seznam. Vendar meni, da je bil upravičen do tega, da podporo družbe NITC šteje za finančno podporo prek povezave z njenimi delničarji, zato je to navedel pri prvem vpisu na seznam, in da mu ni treba natančno navesti vsakega možnega razloga za podporo, ki bi jo posamezni subjekt lahko zagotovil iranski vladi.

75. Četrtič, Svet trdi, da pri sprejemanju sklepov o ponovnem vpisu na seznam ne ravna na način, ki pomeni zlorabo, kar naj bi bilo razvidno iz njegove prakse v zvezi z omejevalnimi ukrepi proti Iranu. Trdi tudi, da je na voljo odškodninska tožba, če bi Svet sprejel sklep o ponovnem vpisu na seznam, v katerem ne bi bila upoštevana predhodna sodba sodišč EU.

76. Petič, Svet trdi, da je bilo v sklepu v zadevi NITC II navedeno le, da je med strankami obstajalo pravno nesoglasje, ki ga je bilo treba preučiti v postopku v glavni stvari; ni bilo ugotovljeno, da je bila s sklepom o ponovnem vpisu na seznam kršena pravica družbe NITC do učinkovitega pravnega sredstva.

B. Analiza

77. Na podlagi naslednje analize menim, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti. Čeprav menim, da te pritožbe ni mogoče rešiti s sklicevanjem na zadeve Kadi, OMPI in Interporc ter da so omejevalni ukrepi, ki jih sprejme Svet, omejeni s pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine vključno z upoštevno sodno prakso ESČP v zvezi s členoma 6(1) in 13 EKČP, pa Splošno sodišče po mojem mnenju ni napačno uporabilo prava, ker je ugotovilo, da je sklep o ponovnem vpisu na seznam skladen s pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine, ali kakor koli drugače napačno uporabilo prava EU.

78. Moja analiza je razdeljena na tri glavne dele.

79. Prvič, začel bom z nekaj uvodnimi ugotovitvami, da predstavim upoštevna pravna vprašanja, ki so v tej pritožbi predložena Sodišču.

80. Drugič, ocenil bom uporabo zadev Kadi, OMPI in Interporc v okoliščinah te pritožbe.

81. Tretjič, preučil bom pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine, pri čemer bom upošteval: (a) sodno prakso Sodišča v zvezi s členom 266 PDEU, (b) upoštevno sodno prakso ESČP v zvezi s členoma 6(1) in 13 EKČP, ter (c) njeno uporabo v okoliščinah te pritožbe.

1. Uvodne ugotovitve

82. Na prvi pogled se lahko vprašanja iz prvega pritožbenega razloga zdijo varljivo preprosta.[79] Sodna praksa Sodišča v zvezi z načeli *res judicata*, pravne varnosti in legitimnih pričakovanj, je ustaljena, Splošno sodišče pa jo je po mojem mnenju v sodbi NITC II pravilno uporabilo. Prav tako ni mogoče zastopati stališča, da je bil družbi NITC onemogočen dostop do sodišča, da bi dosegla sodni nadzor nad izpodbijanimi akti v smislu sodne prakse Sodišča o pravici do učinkovitega pravnega sredstva.[80] Poleg tega ima zadevna institucija v skladu s sodno prakso Sodišča v zvezi s členom 266 PDEU, na podlagi katerega mora institucija, katere akt je bil razglašen za ničen s sodbo sodišč EU, sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev te sodbe,[81] diskrecijsko pravico glede načina ukrepanja.[82]

83. Toda po podrobnejši preučitvi so vprašanja, ki se postavljajo v tej pritožbi, občutljivejša in kompleksnejša.

84. Če poenostavim, v tej pritožbi je treba obravnavati, ali je diskrecijska pravica, ki jo ima institucija Unije v okviru člena 266 PDEU, kar zadeva njene obveznosti za odpravo kršitev, ki so bile ugotovljene s sodbo sodišč EU, omejena s pravico do učinkovitega pravnega sredstva, kot jo določa člen 47 Listine v povezavi z upoštevno sodno prakso ESČP v zvezi s členoma 6(1) in 13 EKČP. Na tem vprašanju je močan poudarek zaradi sklepa Sveta v obravnavani zadevi, da družbo NITC ponovno vpiše na seznam, potem ko je Splošno sodišče razglasilo ničnost prvega vpisa.

85. Glavno vprašanje, ki se postavlja v tej pritožbi, se zato po mojem mnenju v bistvu nanaša na to, ali mora Sodišče izpopolniti svojo sodno prakso v zvezi s členom 266 PDEU, ob upoštevanju pravice do učinkovitega pravnega sredstva, kot jo določa člen 47 Listine, da bi zagotovilo učinkovito sodno varstvo za zasebne stranke v sporih v zvezi s sklepi o ponovnem vpisu na seznam, dejansko pa morda v širšem okviru.

86. Obravnavana zadeva se nanaša tudi na razlago nekaterih načel, ki jih navaja družba NITC, in sicer *res judicata*, pravna varnost, legitimna pričakovanja in pravnomočnost sodb. Zlasti na podlagi stališč, ki jih je predstavnik družbe NITC podal na obravnavi pred Sodiščem, so vse te trditve po mojem mnenju del argumenta, da je imela družba NITC pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine, kar zadeva prvi vpis na seznam, ki pa ga ni dobila. Zato jih bom obravnaval le, kolikor so upoštevne za trditve družbe NITC v zvezi s členom 47 Listine.

79 Besede, izposojene iz sklepnih predlogov generalnega pravobranilca D. Ruiz-Jaraboja v zadevi Komisija/AssiDomän Kraft Products in drugi (C-310/97 P, EU:C:1999:36, točka 2).

80 Glej na primer sodbo z dne 6. oktobra 2014, Schrems (C-362/14, EU:C:2015:650, točka 95); sodbo z dne 16. maja 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, točke od 44 do 59); glej tudi na primer sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Watheleta v zadevi Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:2, točka 67); sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi UBS Europe in drugi (C-358/16, EU:C:2017:606, točka 77).

81 Prvi odstavek člena 266 PDEU določa: „Institucija, organ, urad ali agencija, katere akt je bil razglašen za ničnega ali ki je z opustitvijo ukrepanja kršila Pogodbi, mora sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe Sodišča Evropske unije.“

82 Glej na primer sodbo z dne 14. junija 2016, Komisija/McBride in drugi (C-361/14 P, EU:C:2016:434, točki 52 in 53). Glej v nadaljevanju oddelek V.B.3(a) spodaj.

2. Zadeve Kadi, OMPI in Interporc v okoliščinah te pritožbe

87. Iz naslednjih razlogov menim, da te pritožbe ni mogoče rešiti na podlagi zadev Kadi, OMPI in Interporc.

88. Prvič, v zadevi Kadi I,[83] ki se nanaša na sodni nadzor nad omejevalnimi ukrepi EU, s katerimi se izvajajo resolucije Varnostnega sveta ZN v okviru boja proti terorizmu, je Sodišče med drugim razsodilo, da ker Svet Y. A. Kadija ni obvestil o razlogih za njegov vpis na seznam in dokazih, na katerih je ta vpis temeljil, ali mu zagotovil pravice do zaslišanja, so bile kršene njegove temeljne pravice do obrambe in učinkovitega sodnega nadzora, prav tako pa je bila neupravičeno omejena njegova temeljna lastninska pravica.[84] Sodišče je zato zadevne ukrepe razglasilo za nične v delu, v katerem so se nanašali na Y. A. Kadija, vendar pa so se učinki takih ukrepov ohranili za največ tri mesece, da bi lahko Svet odpravil ugotovljene kršitve.[85]

89. Da bi odpravila te kršitve, je Komisija Y. A. Kadiju poslala povzetek razlogov za njegovo uvrstitev na seznam omejevalnih ukrepov, ki ga je zagotovil Varnostni svet ZN, in mu dala priložnost, da poda pripombe k tem razlogom, po tem pa je Komisija menila, da je vpis Y. A. Kadija na seznam upravičen, zato je njegovo ime zaradi povezave z mrežo Al Kaida ohranila na seznamu omejevalnih ukrepov.[86] Povedano drugače, Y. A. Kadi ni bil izbrisan s seznama, tako kot družba NITC.

90. Y. A. Kadi je nato izpodbijal omejevalne ukrepe, na podlagi katerih je bil ohranjen na seznamu, Splošno sodišče pa jih je razglasilo za nične.[87] Ko so se Komisija, Svet in Združeno kraljestvo v zadevi Kadi II[88] pri tem sodišču pritožili na to uspešno tožbo pred Splošnim sodiščem, je to sodišče pri zavrnitvi pritožbe spet obravnavalo vprašanja o sodnem nadzoru nad omejevalnimi ukrepi EU, ki jih izvajajo ZN, ter vprašanje, ali je za upoštevanje temeljnih pravic Y. A. Kadija potrebno razkritje uporabljenih informacij in dokazov, saj je Komisija njegov vpis na seznam ohranila na podlagi obrazložitvenega memoranduma Varnostnega sveta ZN.[89] Sodišče je v zvezi z enim od razlogov ugotovilo, da čeprav so bile informacije o dejanskem stanju iz leta 1992 morda zadostne za utemeljitev prvega vpisa Y. A. Kadija na seznam leta 2002, te iste informacije, če niso podprte s čim drugim, glede na časovno oddaljenost med dvema ukrepoma ne morejo utemeljiti tega, da se njegovo ime po letu 2008 ohrani na seznamu.[90]

91. Ker sklep o vpisu na seznam v zadevi Kadi I sploh ni vseboval razlogov, se je zadeva Kadi II posledično nanašala na preučitev razlogov in dokazov, na katere se je zadevna institucija Unije sklicevala v podporo ohranitvi imena Y. A. Kadija na seznamu, ki jo je Sodišče opravilo sploh prvič. Zato Sodišče v zadevi Kadi II po mojem mnenju ni ocenjevalo zakonitosti sklepa o ponovnem vpisu, ki ga je Svet sprejel na podlagi razlogov in dejanskih trditev, o katerih so sodišča EU odločila v predhodni tožbi za razglasitev ničnosti.

92. Drugič, zoper sodbo OMPI II[91] pred tem sodiščem ni bila vložena pritožba in zanj ni zavezujoča.

83 Sodba z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, v nadaljevanju: Kadi I).

84 Kadi I, točke od 333 do 371.

85 Kadi I, točke od 372 do 376.

86 Glej sklepne predloge generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi Komisija in drugi/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:176, točke od 19 do 28).

87 Sodba z dne 30. septembra 2010, Kadi/Komisija (T-85/09, EU:T:2010:418).

88 Sodba z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, v nadaljevanju: Kadi II).

89 Glej Kadi II, točke od 103 do 134.

90 Kadi II, točka 156.

91 Sodba z dne 23. oktobra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet (T-256/07, EU:T:2008:461, v nadaljevanju: OMPI II), pritožba je bila umaknjena s sklepom predsednika Sodišča z dne 3. junija 2009, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet (C-576/08 P, EU:C:2009:335). Obstaja tudi tretja sodba z dne 4. decembra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet (T-284/08, EU:T:2008:550), zoper katero je bila pritožba zavrnjena s sodbo z dne 21. decembra 2011, Francija/People's Mojahedin Organization of Iran (C-27/09 P, EU:C:2011:853).

93. Ob tem je treba poudariti, da je zadevni subjekt v navedeni zadevi vložil tožbo za razglasitev ničnosti sklepa Sveta o ponovnem vpisu na seznam v okviru neodvisnih omejevalnih ukrepov EU za boj proti terorizmu. Tožeča stranka je s prvim tožbenim razlogom trdila, da sta bila s sklepom o ponovnem vpisu na seznam kršena člen 266 PDEU in predhodna sodba,[92] s katero je Splošno sodišče prvotni sklep o vpisu na seznam razglasilo za ničen zaradi neobstoja obrazložitve (formalne kršitve) in kršitve pravice do obrambe (postopkovne kršitve).[93] Tožeča stranka je trdila predvsem, da je sklep o ponovnem vpisu temeljil na istem nacionalnem sklepu in istih dokazih, kot so bili uporabljeni v predhodnem sklepu, ter da Svet ob upoštevanju načel pravne varnosti in legitimnih pričakovanj ni bil upravičen „reciklirati“ teh dejavnikov, da bi ustvaril podlago za sklep o ponovnem vpisu.[94]

94. Splošno sodišče je ta tožbeni razlog zavrnilo z obrazložitvijo: „V zvezi s tem zadostuje navedba, da razglasitev ničnosti akta zaradi obličnostnih in postopkovnih kršitev na noben način ne krši pravice institucije, ki je sprejela ta akt, da sprejme nov akt ob sklicevanju na ista dejstva in dokaze, kot so tisti, na katerih je temeljil za ničnega razglašen akt, če tokrat spoštuje obličnostna in postopkovna pravila, katerih kršitev je bila sankcionirana, in če se ustrezno upošteva legitimno pričakovanje zainteresiranih subjektov.“[95] Splošno sodišče je menilo še, da okoliščina, da sklep o ponovnem vpisu na seznam temelji na istem nacionalnem sklepu in istih dokazih, kot so se uporabljali v predhodnem sklepu, ne bi vplivala na zakonitost tega akta, tudi če bi bila dokazana, ter da je bilo upoštevano legitimno pričakovanje tožeče stranke.[96]

95. Zadeva OMPI II je tako omejena na položaj, v katerem je bil prvotni sklep o vpisu na seznam razglašen za ničen zaradi obličnostnih in postopkovnih kršitev. To ne velja, kar zadeva prvi vpis na seznam iz te pritožbe, ki je bil za ničen razglašen po vsebinski presoji.[97] Poleg tega, ker prvotni vpis na seznam ni vseboval nobenih razlogov, se je zadeva OMPI II nanašala na položaj, v katerem je Splošno sodišče prvič ocenilo razloge in dokaze iz sklepa o ponovnem vpisu na seznam.

96. Tretjič, zadeva Interporc[98] se umešča v okvir dostopa do dokumentov institucij EU, predvsem Komisije na podlagi njenega takratnega kodeksa ravnanja.[99] Do spora je prišlo, ker je tožeča stranka želela dostop do nekaterih dokumentov, ki so privedli do odločitve nacionalnih organov, da od nje izterjajo uvozne dajatve.[100] Generalni sekretar Komisije je po zavrnitvi prvotne prošnje tožeče stranke sprejel sklep o zavrnitvi njene potrdilne prošnje na podlagi izjeme zaradi varstva javnega interesa (sodni postopek),[101] ki ga je Splošno sodišče zaradi neustrezne obrazložitve razglasilo za ničen.[102]

92 Sodba z dne 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Svet (T-228/02, EU:T:2006:384, v nadaljevanju: OMPI I), zoper katero ni bila vložena pritožba.

93 OMPI II, točke 3, 50 in 52.

94 OMPI II, točki 72 in 73.

95 OMPI II, točka 75 (s sklicevanjem na točko 65). Moj poudarek.

96 OMPI II, točka 76 (s sklicevanjem na točko 67).

97 Naj dodam, da je Splošno sodišče v sodbi NITC I pri preučitvi tožbenega razloga v zvezi z domnevno kršitvijo obveznosti obrazložitve poudarilo, da je trditev družbe NITC, da njeni delničarji niso več povezani z iransko vlado, zadevala presojo utemeljenosti razlogov Sveta in je zato zadevala vsebinsko zakonitost sklepa o vpisu na seznam. To je bilo ločeno od vprašanja obrazložitve vpisa na seznam, ki se je nanašalo na bistveno postopkovno zahtevo. Glej sodbo NITC I, točka 46.

98 Sodba z dne 6. marca 2003, Interporc Im- und Export/Komisija (C-41/00 P, EU:C:2003:125, v nadaljevanju: Interporc).

99 Sklep Komisije 94/90/ES z dne 8. februarja 1994 o dostopu javnosti do dokumentov Komisije (UL 1994, L 46, str. 58) o izvajanju kodeksa ravnanja v zvezi z dostopom javnosti do dokumentov Komisije in Sveta, ki je priložen temu sklepu. Ta sklep je bil razveljavljen s Sklepom Komisije 2001/937/ES, ESPJ, Euratom z dne 5. decembra 2001 o spremembi njenega poslovnika (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 408) za izvajanje Uredbe (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331, v nadaljevanju: Uredba št. 1049/2001). Naj dodam, da ta uredba temelji na sedanjem členu 15(3) PDEU, ki skupaj s členom 42 Listine priznava pravico do dostopa do dokumentov institucij in organov EU na podlagi primarnega prava Unije.

100 Sodba z dne 6. februarja 1998, Interporc/Komisija (T-124/96, EU:T:1998:25, v nadaljevanju: Interporc I, točke od 9 do 13).

101 Interporc I, točke od 14 do 18.

102 Interporc I, točke od 54 do 57. Zoper to sodbo ni bila vložena pritožba.

97. Generalni sekretar je pri izvrševanju te sodbe v skladu s členom 266 PDEU sprejel nov sklep, s katerim je ponovno zavrnil potrdilno prošnjo, vendar iz drugačnih razlogov, saj je navedel nov razlog (tako imenovano pravilo avtorja)[103] in varstvo javnega interesa (sodni postopek).[104] Tožeča stranka je zoper novi sklep vložila tožbo za razglasitev ničnosti, v kateri je med drugim trdila, da ne more temeljiti na razlogih, ki se niso obravnavali v prvotnem sklepu.[105]

98. Ko je bila v zadevi Interporc pred tem sodiščem vložena pritožba, je bila ta trditev zavrnjena. Sodišče je po preučitvi sodne prakse v zvezi s členom 266 PDEU menilo, da ker iz prve sodbe izhaja, da prvotni sklep nikoli ni obstajal in da je moral generalni sekretar na podlagi člena 266 PDEU sprejeti dodaten sklep, je Splošno sodišče pravilno razsodilo, da lahko generalni sekretar opravi popoln nadzor nad prošnjo za dostop in se v poznejšem sklepu tako sklicuje na druge razloge, kot so tisti, na katerih je utemeljil prvotni sklep, zlasti na pravilo avtorja.[106] Sodišče je menilo še, da možnost popolnega nadzora pomeni tudi, da generalni sekretar v poznejšem sklepu ne bi smel ponoviti vseh razlogov za zavrnitev, da bi sprejel sklep za pravilno izvrševanje sodbe o razglasitvi ničnosti, temveč je zgolj moral svoj sklep utemeljiti na tistih razlogih, za katere je ob upoštevanju svoje diskrecijske pravice menil, da so upoštevni v zadevi.[107]

99. Posledično, čeprav je mogoče trditi, da zadeva Interporc potrjuje diskrecijsko pravico Sveta, da predloži nov razlog (v tem primeru logistična podpora) za utemeljitev ponovnega vpisa družbe NITC na seznam, menim, da obstajajo trije prepričljivi razlogi, zaradi katerih jo je treba razlikovati od te pritožbe.

100. Prvič, zadeva Interporc je umeščena v drugačen okvir dostopa do dokumentov institucij EU (in to na njegovem začetku), v katerem se pravni okvir EU in cilji Unije, ki jih je treba doseči, razlikujejo od tistih iz skupne zunanje in varnostne politike (v nadaljevanju: SZVP), v okvir katere se umeščajo omejevalni ukrepi EU. Poleg tega so takojšnje posledice za pravni položaj tožeče stranke po mojem mnenju resnejše, kar zadeva uvedbo omejevalnih ukrepov proti njej. Kot je ugotovilo Sodišče, ima zamrznitev sredstev precejšnje negativne učinke ter vpliva na pravice in svoboščine zadevne stranke.[108]

101. Drugič, pravne trditve, ki so bile Sodišču predstavljene v zadevi Interporc, se razlikujejo od tistih iz te pritožbe, zlasti pa v zadevi Interporc ni bilo domnevne kršitve pravice do učinkovitega pravnega sredstva.[109] To po mojem mnenju sploh ni tako presenetljivo, saj je bila sodba Sodišča Interporc izdana 6. marca 2003, kar je skoraj sedem let preden je Listina postala zavezujoča (z začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe 1. decembra 2009), torej ko sodna praksa Sodišča v zvezi z Listino še ni bila povsem razvita. Naj ob tem poudarim, da so bile sodba Sodišča Interporc in nekatere povezane zadeve

103 Takrat v uporabi; črtano v Uredbi št. 1049/2001.

104 Sodba z dne 7. decembra 1999, Interporc/Komisija (T-92/98, EU:T:1999:308, v nadaljevanju: Interporc II, točka 20).

105 Interporc II, točka 52.

106 Interporc, točka 31.

107 Interporc, točka 32.

108 Glej na primer sodbo z dne 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Svet (C-548/09 P, EU:C:2011:735, točka 49); sodba z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331, točka 70 in navedena sodna praksa).

109 Ugotavljam, da v zadevah Kadi II in OMPI II prav tako ni bila posebej navedena kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva. Zadeva Kadi II se je nanašala na postopkovna jamstva, na katerih temelji pravica do učinkovitega sodnega varstva: glej sodbo Kadi II, točke od 97 do 165. Sodišče je v sodbi Kadi I ugotovilo, da je bila kršena pravica tožečih strank do učinkovitega pravnega sredstva, vendar pa je to temeljilo na tem, da niso bile obveščene o dokazih, zbranih proti njim, in njihovi pravici do obrambe: glej sodbo Kadi I, točke od 349 do 351. Čeprav pravica do učinkovitega pravnega sredstva ni bila izpostavljena v zadevi OMPI II, je bila v zadevi OMPI I ločena od pravice do poštenega sojenja, točke od 89 do 94.

same po sebi grajane zaradi tako imenovane „neskončne zanke“ sporov pred sodišči EU, ki je posledica dejstva, da se lahko institucije EU v skladu s to sodno prakso sklicujejo na en razlog za izjemo naenkrat, in dejstva, da sodišča EU v skladu s členom 263 PDEU zadevni instituciji ne morejo odrediti, naj predloži zahtevani dokument. [110]

102. Tretjič, zadeva Interporc se ni nanašala na položaj, v katerem bi institucija sprejela popolnoma nov sklep na podlagi razloga, ki bi temeljil na dejanskih trditvah, ki so bile izrecno zavrnjene v predhodni sodbi, s katero je bila razglašena ničnost.

103. Na podlagi tega nisem prepričan, da imajo zadeve Kadi, OMPI in Interporc očiten pomen za sklep Sveta o ponovnem vpisu na seznam v tej pritožbi.

3. Pravica do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine v okoliščinah te pritožbe

104. Prvi odstavek člena 47 Listine določa, da ima vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v tem členu. V drugem odstavku člena 47 Listine so določene dodatne pravice do pravnega sredstva, vključno s tem, da ima vsakdo pravico do nepristranskega sodišča.

105. Naj najprej opozorim, da so določbe Listine v skladu z njenim členom 51(1) zavezujoče za Svet. V skladu s členom 52(3) Listine morata biti vsebina in obseg pravice do učinkovitega pravnega sredstva ter pravice do nepristranskega sodišča, določenih v členu 47 navedene listine, enaka kot vsebina in obseg pravic, ki ju določata člena 6(1) in 13 EKČP. [111] To ni določeno le z besedilom EKČP, temveč tudi s sodno prakso ESČP, ob upoštevanju katere je treba razlagati člen 47 Listine. [112]

106. Člen 47 Listine zato zavezuje Svet pri sprejemanju omejevalnih ukrepov, kot velja za kateri koli drug ukrep Unije. Poleg tega bo to, ali je Svet spoštoval člen 47 Listine, kar zadeva omejevalne ukrepe, ugotovljeno na podlagi upoštevne sodne prakse ESČP v zvezi s členoma 6(1) in 13 EKČP. Načela, ki so razvita v tej sodni praksi, bodo analizirana skupaj s sodno prakso Sodišča v zvezi s členom 266 PDEU.

a) Sodna praksa Sodišča v zvezi s členom 266 PDEU

107. Kot že navedeno, člen 266 PDEU določa, da mora institucija, katere akt je bil razglašen za ničen v skladu s členom 264 PDEU, sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe, s katero je bila razglašena ničnost. Ti ukrepi se ne nanašajo na odstranitev tega akta iz pravnega reda Unije, ker ta odstranitev izhaja že iz same razglasitve ničnosti s strani sodišč EU; nasprotno, nanašajo se zlasti na odpravo učinkov, ki jih je povzročil zadevni akt in na katere vplivajo ugotovljene nezakonitosti. [113]

110 Glej Leonor Rossi in Patricia Vinagre e Silva, Public Access to Documents in the EU (Hart 2017), str. od 59 do 62, od 175 do 177 in od 197 do 198. Naj dodam, da kar zadeva posebej okoliščine dostopa do dokumentov, so sodišča EU zavrnila predloge, naj ponovno obravnavajo svojo sodno prakso, v skladu s katero sodišča EU ne morejo naslavljati odredb institucijam, med drugim ob upoštevanju člena 47 Listine: glej sodbi z dne 2. oktobra 2014, Strack/Komisija (C-127/13 P, EU:C:2014:2250, točke od 145 do 148), in sodbo z dne 11. junija 2015, McCullough/Cedefop, (T-496/13, neobjavljena, EU:T:2015:374, točke od 16 do 28).

111 Člen 52(3) Listine; Pojasnila k Listini o temeljnih pravicah (UL 2007, C 303, str. 17, v nadaljevanju: Pojasnila), Pojasnilo k členu 47, str. 29 in 30. To velja ob upoštevanju prava Unije, ki v skladu s členom 52(3) Listine zagotavlja „širše varstvo“: glej moje sklepne predloge v zadevi Egenberger (C-414/16, EU:C:2017:851).

112 Pojasnila k členu 52, str. 33. Glej na primer tudi sodbo z dne 30. junija 2016, Toma and Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, (C-205/15, EU:C:2016:499, točka 41 in tam navedeni viri), in mnenje generalnega pravobranilca M. Watheleta v zadevi Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:2, točki 73 in 74).

113 Sodba z dne 7. junija 2006, Österreichische Postsparkasse/Komisija (T-213/01 in T-214/01, EU:T:2006:151, točka 54).

108. Kot je menilo Sodišče, mora zadevna institucija za izpolnitev obveznosti iz člena 266 PDEU, v skladu s katero se mora ravnati po sodbi, s katero je bila razglašena ničnost, in jo v celoti izvršiti, upoštevati ne le izrek te sodbe, temveč tudi njeno obrazložitev, ki je privedla do izreka in ki pomeni zanj potrebno podlago v tem smislu, da je nujna za ugotovitev natančnega pomena tega, kar je bilo razsojeno v izreku. [114]

109. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča ima zadevna institucija pri izpolnjevanju obveznosti iz člena 266 PDEU diskrecijsko pravico glede izbire nujnih ukrepov, ki jih je treba sprejeti za izvršitev sodbe, s katero je bila razglašena ničnost, ki so odvisni od posebnih okoliščin primera. [115] Kot je dosledno menilo Sodišče, sodišča EU ne morejo namesto zadevne institucije določiti ukrepov, ki jih je treba sprejeti za izvrševanje njihovih sodb. [116] Zato se tudi člen 266 PDEU razlaga tako, da sodišča EU ne morejo naslavljati odredb ali dajati navodil zadevni instituciji, da bi odpravila nezakonitost, ki je bila ugotovljena v sodbi, s katero je bila razglašena ničnost. [117]

110. Kljub temu je po mojem mnenju na podlagi sodne prakse Sodišča v zvezi s členom 266 PDEU eno, da se zadevni instituciji podeli diskrecijska pravica glede izbire, kako bo odpravila nezakonitosti, ki so bile ugotovljene v sodbi, s katero je bila razglašena ničnost. Povsem nekaj drugega pa je, da ta institucija to možnost uporabi tako, da členu 47 Listine odvzame smisel.

b) Upoštevna sodna praksa ESČP v zvezi s členoma 6(1) in 13 EKČP

111. Pri sklicevanju na odločitev ESČP v zadevi Hornsby proti Grčiji [118] v sodbi NITC II je Splošno sodišče menilo, da bi bila pravica do učinkovitega pravnega sredstva na področju omejevalnih ukrepov „navidezna“, če bi bilo v pravnem redu Unije dovoljeno, da se sodba sodišč EU ne izvrši v škodo stranke, zato je treba izvršitev sodbe Splošnega sodišča šteti za sestavni del „sojenja“ za namene pravice do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine. [119] V zadevi Hornsby proti Grčiji je ESČP namreč menilo, da člen 6(1) EKČP pomeni „pravico do sodišča“, eden od vidikov katere je pravica do dostopa, ter da bi bilo nepredstavljivo, da bi bila v tem členu natančno opisana procesna jamstva, ki so na voljo strankam v sporu – pošteno, javno in hitro sojenje – ne da bi se varovalo izvrševanje sodnih odločb. [120]

112. Kar zadeva obseg pravice do poštenega sojenja pred sodiščem, kot jo zagotavlja člen 6(1) EKČP, je ESČP menilo, da je treba to pravico „razlagati ob upoštevanju preambule [EKČP], v kateri je med drugim navedeno, da je vladavina prava del skupne dediščine držav pogodbenic. Eden od temeljnih vidikov vladavine prava je načelo pravne varnosti, ki med drugim zahteva, da dokončne rešitve

114 Glej na primer sodbo z dne 14. junija 2016, Komisija/McBride in drugi (C-361/14 P, EU:C:2016:434, točka 35 in navedena sodna praksa).

115 Glej na primer sodbo z dne 28. januarja 2016, CM Eurologistik in GLS (C-283/14 in C-284/14, EU:C:2016:57, točka 76), in sodbo z dne 14. junija 2016, Komisija/McBride in drugi (C-361/14 P, EU:C:2016:434, točki 52 in 53), ter sklepne predloge generalne pravobranilke E. Sharpston v zadevi Komisija/McBride in drugi (C-361/14 P, EU:C:2016:25, točka 70). To je bilo poudarjeno v sklepnih predlogih generalnega pravobranilca P. Légerja v zadevi Interporc (C-41/00 P, EU:C:2002:162, točke od 65 do 69).

116 Glej sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Légerja v zadevi Mattila/Svet in Komisija (C-353/01 P, EU:C:2003:403, točka 30 in navedena sodna praksa).

117 Glej na primer sodbo z dne 2. oktobra 2014, Strack/Komisija (C-127/13 P, EU:C:2014:2250, točka 146). Ta sodna praksa je tesno povezana s sodno prakso o obsegu pooblastil sodišč EU na podlagi člena 263 PDEU, ki jim onemogoča naslavljanje navodil institucijam, tudi kadar se nanašajo na način, kako je treba izvršiti njihove sodbe: glej sklep z dne 26. oktobra 1995, Pevasa in Inpesca/Komisija (C-199/94 P in C-200/94 P, EU:C:1995:360, točka 24).

118 ESČP, 19. marec 1997, Hornsby proti Grčiji (CE:ECHR:1997:0319JUD001835791, točki 40 in 41).

119 Sodba NITC II, točka 61.

120 Hornsby proti Grčiji, točka 40. Glej tudi na primer ESČP, 25. julij 2017, Panorama Ltd in Miličić proti Bosni in Hercegovini (CE:ECHR:2017:0725JUD006999710, točka 62 in navedena sodna praksa).

v sporih pred sodišči ni več mogoče izpodbijati.“ [121] ESČP je navedlo še: „[p]ravna varnost nujno pomeni spoštovanje načela *res judicata*, ki je načelo pravnomočnosti sodb. Stranka v skladu s tem načelom ni upravičena do pregleda dokončne in zavezujoče sodbe le zato, da bi dosegla ponovno obravnavo in novo odločanje o zadevi.“ [122]

113. Kar zadeva načelo *res judicata*, je ESČP poudarilo, da „so učinki *res judicata*, ki jih imajo sodbe, v vseh pravnih sistemih omejeni *ad personam* in v zvezi s stvarnim področjem uporabe“ [123] ter da „je država odgovorna, da pravni sistem organizira tako, da se ugotovijo povezani postopki in se po potrebi združijo ali da se prepove nadaljnje začenjanje novih postopkov v zvezi z isto zadevo, zato da bi preprečile pregled dokončnih odločitev, ki se obravnava kot prikrita pritožba, v okviru vzporednih postopkov“. [124]

114. ESČP je v sodni praksi v zvezi s členom 6(1) EKČP zato obravnavalo zadeve, v katerih je bila s poznejšo sodbo razveljavljena že dokončna sodba, ter vzpostavilo okvir za uporabo načel pravne varnosti in *res judicata* (pravnomočnost sodb), v katerem je natančneje pojasnilo njegove razne sestavne dele.

115. Na primer, v zadevi Kehaya in drugi proti Bolgariji [125] je bilo vprašanje, ali so država ali tožeče stranke lastniki iste zemlje, v poznejšem postopku ponovno preučeno in v zvezi z njim je bila sprejeta drugačna odločitev. [126] ESČP je menilo, da je „dajanje ‚druge priložnosti‘ državam, da dosežejo ponovni pregled spora, o katerem je bilo že odločeno z dokončnimi sodbami v sodnih postopkih“ „neuravnoteženo in povzroča pravno negotovost“. [127] Tako je menilo, da so pravice tožečih strank na podlagi člena 6(1) EKČP ogrožene, ker je poznejša sodba „izničila celotni sodni postopek, ki se je končal z dokončno sodno odločbo […], ki je bila poleg tega izvršena“. [128] Ker so državni organi odvzeli pravni učinek dokončni sodbi v prvem postopku, so kršili načelo pravne varnosti iz člena 6(1) EKČP. [129]

116. Dalje, zadeva Esertas proti Litvi [130] se je nanašala na položaj, v katerem predlogi niso bili enaki, vendar so se nanašali na povsem enake pravne odnose in enake okoliščine, ki so bile bistvene za odločitev v sporu, razlikovalo se je le obdobje za te predloge. [131] ESČP je menilo, da „je položaj, v katerem dejstva, ki so bila v eni zadevi že določena z dokončno odločbo, sodišča pozneje ovržejo v novi zadevi med istimi strankami, podoben položaju, v katerem je zavezujoča in izvršljiva odločba po ponovnem začetku postopka v celoti razveljavljena“. [132] Zato je odločilo, da lahko tudi tak položaj pomeni kršitev načela pravne varnosti, ki je v nasprotju s členom 6(1) EKČP. [133]

117. Kar zadeva pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 13 EKČP, je ESČP v sodni praksi poudarilo, da čeprav se lahko področje uporabe te določbe spreminja glede na naravo očitka tožeče stranke na podlagi EKČP, „mora biti pravno sredstvo iz člena 13 ‚učinkovito‘ tako v praksi kot v pravu, zlasti v smislu, da njegovega izvrševanja ne smejo neupravičeno ovirati dejanja ali opustitve

121 Glej na primer ESČP, 28. oktober 1999, Brumărescu proti Romuniji (CE:ECHR:1999:1028JUD002834295, točka 61); 24. julij 2003, Ryabykh proti Rusiji (CE:ECHR:2003:0724JUD005285499, točka 51); 21. april 2016, Chengelyan in drugi proti Bolgariji (CE:ECHR:2016:0421JUD004740507, točka 31 in navedena sodna praksa).

122 ESČP, 6. december 2005, Popov proti Moldaviji (št. 2) (CE:ECHR:2005:1206JUD001996004, točka 45, sklicevanja opuščena); glej tudi na primer 27. oktober 2016, Vardanyan in Nanushyan proti Armeniji (CE:ECHR:2016:1027JUD000800107, točka 67 in navedena sodna praksa).

123 Glej na primer ESČP, 12. januar 2006, Kehaya in drugi proti Bolgariji (CE:ECHR:2006:0112JUD004779799, točka 66); 16. januar 2014, Brletić proti Hrvaški (CE:ECHR: 2014:0116JUD004200910, točka 43).

124 ESČP, 13. november 2007, Driza proti Albaniji (CE:ECHR:2007:1113JUD003377102, točka 69).

125 ESČP, 12. januar 2006, Kehaya in drugi proti Bolgariji (CE:ECHR:2006:0112JUD004779799).

126 Kehaya in drugi proti Bolgariji, točke od 59 do 60, 62, 67 in 68.

127 Kehaya in drugi proti Bolgariji, točka 69.

128 Kehaya in drugi proti Bolgariji, točka 70.

129 Kehaya in drugi proti Bolgariji, točka 70.

130 ESČP, 31. maj 2012, Esertas proti Litvi (CE:ECHR:2012:0531JUD005020806).

131 Esertas proti Litvi, točki 23 in 24.

132 Esertas proti Litvi, točka 25.

133 Esertas proti Litvi, točka 25.

organov“ države[134] ali „v smislu bodisi preprečevanja domnevne kršitve ali njenega nadaljevanja bodisi zagotavljanja ustreznega nadomestila za kršitev, do katere je že prišlo“.[135] ESČP je v teh okoliščinah ugotovilo, da „ne glede na to, ali je dokončna odločba, ki jo je treba izvršiti, v obliki sodbe sodišča ali odločbe upravnega organa, nacionalno pravo in [EKČP] določata, da jo je treba izvršiti“.[136] ESČP je s to ugotovitvijo ustvarilo povezavo z navedeno zadevo Hornsby proti Grčiji in povezano sodno prakso, v kateri je to pravilo izpeljalo iz tako imenovane „pravice do sodišča“, ki izhaja iz člena 6(1) EKČP.[137]

118. Na podlagi tega ugotavljam, da ESČP pri razlagi pravice do poštenega sojenja za namene člena 6(1) EKČP upošteva potrebo po zagotavljanju pravne varnosti, tako da se prepreči poznejša sodba, s katero se da javnemu organu „druga priložnost“ za spor o v bistvu enakih vprašanjih, kot so bila izpostavljena v prvi sodbi, tudi v primerih, ko načelo *res judicata* ni uporabljeno v strogem pomenu. Poleg tega je pri razlagi ESČP člena 13 EKČP, kar zadeva učinkovitost pravnega sredstva v praksi in pravu, poudarjeno, da je treba zagotoviti izvršitev sodbe ter da je treba tako sodbo smiselno doseči in izvršiti ter tožeči stranki dodeliti zadostno nadomestilo. Menim, da so te točke upoštevne za razlago pravice do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine in njene uporabe za sklep o ponovnem vpisu na seznam v tej pritožbi.

c) Uporaba v okoliščinah te pritožbe

119. Zato menim, da bi bilo treba člen 47 Listine v povezavi z upoštevno sodno prakso ESČP v zvezi s členoma 6(1) in 13 EKČP razlagati tako, da omejuje diskrecijsko pravico institucije Unije, ki jo ta ima v okviru člena 266 PDEU, da sprejme ukrepe za odpravo kršitev, ki so bile ugotovljene v sodbi sodišč EU, v okoliščinah, za katere se šteje, da dajejo tej instituciji „drugo priložnost“ za ponovno preučitev pravnih vprašanj, o katerih so sodišča EU odločila v predhodni sodbi, s čimer se strankam v sporu odvzame učinkovito pravno sredstvo v zvezi s to sodbo.[138] Poudarjam, da morajo biti pravna sredstva iz člena 47 Listine učinkovita tako v praksi kot v pravu.

120. V nasprotju s trditvami Sveta tak pristop ni namenjen temu, da se omeji sodna praksa Sodišča v zvezi s členom 266 PDEU na področju omejevalnih ukrepov. Tak pristop nasprotno in splošneje zagotavlja, da je ureditev pravnih sredstev iz člena 266 PDEU v celoti skladna s členom 47 Listine.

134 ESČP, 27. junij 2000, Ilhan proti Turčiji (CE:ECHR:2000:0627JUD002227793, točka 97); glej tudi na primer sodbo z dne 12. septembra 2012, Nada proti Švici (CE:ECHR:2012:0912JUD001059308, točka 207 in navedena sodna praksa).

135 ESČP, 26. oktober 2000, Kudła proti Poljski (CE:ECHR:2000:1026JUD003021096, točki 157 in 158); glej na primer tudi sodbo z dne 16. januarja 2018, Ciocodeică proti Romuniji (CE:ECHR:2018:0116JUD002741309, točka 88 in navedena sodna praksa). Naj dodam, da člen 35(1) EKČP, v katerem je določeno pravilo o izčrpanju domačih pravnih sredstev, temelji na domnevi, ki se odraža v členu 13 EKČP, s katerim je „tesno povezan“, da je v zvezi z domnevno kršitvijo pravic stranke na podlagi Konvencije na voljo učinkovito nacionalno pravno sredstvo: glej zadevo Kudła proti Poljski, točka 152. ESČP meni, da pravnega sredstva, ki je odvisno od diskrecijskega ukrepa državnih organov, ni mogoče šteti za učinkovitega v smislu člena 35(1) EKČP: glej na primer ESČP, odločba z dne 29. junija 2004, B. in L. proti Združenem kraljestvu (CE:ECHR:2004:0629DEC003653602, str. 9); 29. april 2008, Burden proti Združenemu kraljestvu (CE:ECHR:2008:0429JUD001337805, točka 40 in navedena sodna praksa).

136 ESČP, 13. november 2007, Ramadhi in drugi proti Albaniji (CE:ECHR:2007:1113JUD003822202R, točka 49). Glej tudi na primer ESČP, 3. februar 2009, Nuri proti Albaniji (CE:ECHR:2009:0203JUD001230604, točka 8); 3. februar 2009, Hamzaraj proti Albaniji (št. 1) (CE:ECHR:2009:0203JUD004526404, točka 26).

137 Glej opombo 120 zgoraj. Glej tudi na primer ESČP, 31. julij 2012, Manushaqe Puto in drugi proti Albaniji (CE:ECHR:2012:0731JUD000060407, točke 72, 90 in 94) (s sklicevanjem na sodbo Hornsby proti Grčiji, točka 40).

138 Poudariti je treba, da je izvrševanje pravic iz člena 47 Listine vedno predmet utemeljenih omejitev, kot določa člen 52(1) Listine. Glej med drugim Kadi II, točka 101.

121. Poleg tega tak pristop ni onemogočen zaradi razpoložljivosti odškodninske tožbe za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti EU.[139] Priznavam, da je odškodninska tožba načeloma na voljo za to, da se stranki povrne škoda, ki jo je utrpela zaradi nezakonitih aktov in ravnanj Sveta, kar zadeva sprejetje sklepov o ponovnem vpisu na seznam na področju omejevalnih ukrepov.[140] Vendar se mi zdi, da z odškodninsko tožbo v okoliščinah te pritožbe ni mogoče zagotoviti nadomestila za kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva, če se šteje, da je diskrecijska pravica Sveta, da izbere ukrepe, ki so po njegovem mnenju nujni za odpravo kršitev, skladna s členom 266 PDEU. V teh okoliščinah ne bi bili izpolnjeni pogoji za nastanek nepogodbene odgovornosti EU, in sicer zahteva, da se dokaže *dovolj resna kršitev* pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice.[141]

122. Naj ob tem poudarim, da Splošno sodišče v sodbi NITC II po mojem mnenju ni napačno uporabilo prava.

123. Menim, da sta razloga v zvezi s finančno podporo in logistično podporo različna razloga, na katera se je Svet skliceval za ponovni vpis družbe NITC na seznam na podlagi merila za vpis iz člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012, ki se nanaša na zagotavljanje podpore iranski vladi.

124. Izraz „kot je“ iz člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 („podpora, kot je materialna, logistična ali finančna podpora“) kaže, da tri oblike podpore, ki so v njem določene, niso izčrpne[142] in da so tako lahko zajete druge oblike podpore.[143] Sodišča EU so namreč menila, da se to merilo nanaša na vsako podporo, ki lahko, čeprav nima nobene dejanske neposredne ali posredne povezave s širjenjem jedrskega orožja, zaradi svojega količinskega ali kakovostnega pomena vseeno spodbuja to širjenje, tako da iranski vladi zagotavlja predvsem materialna, finančna ali logistična sredstva ali zmogljivosti, ki ji omogočajo, da nadaljuje z dejavnostmi širjenja.[144]

125. Na podlagi tega menim, da v tej zadevi ni bila kršena pravica družbe NITC do učinkovitega pravnega sredstva, saj ne le, da je bila sodba NITC I učinkovito izvršena, ampak Splošno sodišče v tej sodbi niti ni odločalo o razlogu v zvezi z logistično podporo. Zato iz dokumentacije, ki je bila predložena Sodišču, ni razvidno, da je Svet zagotovil ponovno preučitev tega, o čemer se je odločalo v sodbi NITC I.

126. Dalje, čeprav bi ugotovitev Splošnega sodišča, ki je povzeta v točki 54 zgoraj in se nanaša na obseg pooblastil, ki jih ima Svet, da trditev preoblikuje tako, da se nanaša na logistično podporo, eventualno lahko povzročila trenje s sodno prakso ESČP o „drugi priložnosti“ za spor (glej točke od 112 do 116 zgoraj), ni bila predložena nobena natančna vloga za uporabo take sodne prakse v okoliščinah te pritožbe.

139 Glej člena 268 in 340, drugi odstavek, PDEU.

140 Glej na primer sodbi z dne 13. decembra 2017, HTTS/Svet (T-692/15, EU:T:2017:890) (odškodninska tožba je bila zavrnjena), in Bateni/Svet (T-455/17, nerešena); v zvezi s tem glej tudi sodbo z dne 18. septembra 2015, HTTS in Bateni (T-45/14, neobjavljena, EU:T:2015:650, točka 66).

141 Glej na primer sodbo z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402, točki 29 in 30).

142 Morda je koristno navesti, da niso vse jezikovne različice člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 enake. V večini je izraz podpora naveden na začetku naštevanja primerov za zagotavljanje podpore („podpora, kot je materialna, logistična ali finančna podpora“). Vendar so v nekaterih različicah (glej na primer estonsko, finsko in nemško različico) takoj navedeni trije primeri materialne, logistične ali finančne podpore. Zdi se, da to daje še večjo težo stališču, da sta razloga v zvezi s finančno in logistično podporo ločena ter da Splošno sodišče v sodbi NITC II ni po temelju odločalo o „podpori“ na splošno, pač pa o razlogu v zvezi s finančno podporo.

143 Glej na primer sodbo z dne 1. marca 2016, National Iranian Oil Company/Svet (C-440/14 P, EU:C:2016:128, točka 84); sklep z dne 4. aprila 2017, Sharif University of Technology/Svet (C-385/16 P, neobjavljena, EU:C:2017:258, točka 68).

144 Sodba z dne 28. aprila 2016, Sharif University of Technology/Svet (T-52/15, EU:T:2016:254, točki 54 in 59 ter navedena sodna praksa) (pritožba je bila zavrnjena s sklepom z dne 4. aprila 2017, Sharif University of Technology/Svet, C-385/16 P, neobjavljena, EU:C:2017:258). Glej na primer sodbo z dne 1. marca 2016, National Iranian Oil Company/Svet (C-440/14 P, EU:C:2016:128, točke od 79 do 81), in sodbo z dne 8. septembra 2016, Iranian Offshore Engineering & Construction/Svet (C-459/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:646, točka 58 in navedena sodna praksa).

127. Poudarjam tudi, da z dokumentacijo, ki je bila Sodišču predložena v tej pritožbi, ni podprta trditev, da je Svet opravil tako imenovano „skladiščenje“ ter je tako zadržal pravne in dejanske trditve ob prvem vpisu na seznam, da bi jih uporabil za ponovni vpis družbe NITC na seznam.

128. Zato ugotavljam, da čeprav te pritožbe ni mogoče rešiti s pomočjo zadev Kadi, OMPI in Interporc ter so omejevalni ukrepi, ki jih sprejme Svet, omejeni s pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine vključno z upoštevno sodno prakso ESČP v zvezi s členoma 6(1) in 13 EKČP, po mojem mnenju s sklepom o ponovnem vpisu na seznam v okoliščinah te pritožbe ni bila kršena pravica družbe NITC do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine.

VI. Predlog

129. Ob upoštevanju zgornje analize predlagam, naj Sodišče zavrne prvi pritožbeni razlog družbe NITC.